

komme til at forelægge det høie Thing, nemlig under den Forudsætning, at der ikke inden 1ste September d. N. fra Kommunens Side er tilveiebragt det Beløb, hvorom der her er Tale, men ellers ville vi, saafremt Forslaget bliver vedtaget af det høie Thing og ligeledes igennem de øvrige Stadier, blive fri for denne Sag i de nærmest paafølgende 5 Aar. Efter den Tids Forløb vil Sagen i sin Helhed komme til at forelægge den Rigsdag, der samles i 1874, og denne vil da have den fuldeste Frihed til at tage Beslutning om Theatret." Det synes mig ikke vel muligt klarere at kunne udtale, hvad Stillingen vilde blive, naar Loven kom til at træde i Kraft, og der var, som sagt, Tingen, ikke engang det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgfreds (Berg), der havde Noget at erindre derimod, men han vil ved at gennemløse sine Ytringer, selv finde, at han tværtimod fra sit Standpunkt — han var imod Lovforslaget i den Skikkelse, det havde — antydede som en Mislikhed, at Rigsdagen derved fuldstændig gav denne Sag ud af sin Haand. Disse Ord findes i Tidenden, og jeg kunde antyde Paginaen; men det ærede Medlem kan selv efterse det. Det var i det Hele taget en bestemt Forudsætning, at man ikke for det Første vilde komme tilbage til dette Punkt; men man henstillede det Hele til den Rigsdag, der skal træde sammen i Efteraaret 1874—75, som da vil have at tage Beslutning. Hvorledes skulde det ogsaa være anderledes? I hvilken Stilling vilde man dog sætte Ministeriet ved denne Lov, naar man ikke fastholdt denne Grundanskuelse? Hvorledes skulde Ministeriet kunne forhandle med Københavns Kommune, som jo var en Hoveddel af det Hele, naar man ligeoverfor den kun kunde sige: Ja, det beror egentlig paa, hvad der kommer frem ved de enkelte Forhandlinger? Tror den ærede Rigsdagsmand, at man under saadanne Omstændigheder overhovedet kunde sige, at der var en Situation tilstede, hvori en Overenskomst med Kommunen kunde komme tilstede, saa feiler han ganske, og ligesaavist er det, at man heller ikke for Ministeriets Vedkommende kunde gaa ud fra noget Saadant. Ministeriet skulde jo udstede Beskjendtgjørelse om, hvad der skulde kunne gøres

Regning paa ved den hele Fremgangsmaade, men det var ikke overladt til Ministeriet selv, thi Loven gaar meget noagtig tilværks i at bestemme, hvorledes det skal bære sig ad. Ministeriet kunde heller ikke forudsætte som en Mulighed, at det Hele igjen kunde omgøres ved Finantsloven, thi man maa indrømme, at det var en aldeles uholdbar Stilling; Ministeriet da kom til at indtage, ikke blot ligeoverfor Kommunen, men ogsaa overfor hele Entreprisen. Hvad vilde det nemlig betyde, at man skulde udstede en Indbydelse og sige: Her er det Beløb tilstede, som skal anvendes til dette Foretagende, naar man ikke kunde være sikker paa, at det virkelig vilde blive det samme Beløb, men at det kunde blive helt forandret? Jeg vil virkelig bede den ærede Rigsdagsmand lidt rolig at overveie, om han ikke maa erkjende, at det vilde være umuligt for et hvilket som helst Ministerium at handle, naar en saadan Mulighed var tilstede; det vilde være i Strid med Lovens hele Tankegang og med, hvad der tydelig fremgaar af alle Forhandlingerne. Der var givet bestemte Forskrifter i saa Henseende, og jeg tør paastaa, at man fra Ministeriets Side har fastholdt dem med saa stor Samvittighedsfuldhed som muligt, og at man har gjort Alt for at faae dem gennemførte i Overensstemmelse med den Tanke, der laa til Grund for dem; men det er ganske sikkert, at Lovens Bestemmelser medførte forskjellige Vanskeligheder og Besværligheder, navnlig saadanne, der maatte gjøre, at Sagen traf længere ud, end Ministeriet ønskede. Der var saaledes den Bestemmelse, at Intet maatte ske, før Københavns Kommunalbestyrelse havde erklæret, om den vilde gjøre det meget betydelige Offer ligefrem som en Gave at tilflyde 250,000 Rd. Dette Spørgsmaal kom desværre frem paa en Tid, da man var saameget optaget paa anden Maade, at der kunde være Nærlighed for, at Kommunen burde udsætte den hele Afgjørelse saa længe som muligt, medens man vistnok ellers havde været saa imødekommende at afgjøre den saasnart som muligt; derved blev Afgjørelsen altsaa udsat til langt ud paa Efteraaret. Dernæst indeholdt Loven den udtrykkelige Bestemmelse, at der skulde ned sættes en særlig Vedkommelseskomite, og der